

MICHAEL CONNELLY

AVERTIZAREA

Prolog

Ii plăcea mașina lui. Era prima dată când urca într-una electrică. Nu auzea decât vântul în timp ce goneau prin noapte.

– E așa de liniște, remarcă ea.

Spuse numai patru cuvinte, dar tot vorbi cu prune-n gură. Al treilea Cosmo îi făcuse ceva la limbă.

– N-o auzi venind, zise șoferul. Cu siguranță.

Se uită la ea și zâmbi. Dar ea se gândi că doar verifică dacă se simte bine pentru că nu vorbise clar.

Bărbatul se întoarse apoi și dădu din cap spre parbriz.

– Am ajuns, anunță el. E vreo parcare în zonă?

– Poți să parchezi în spatele mașinii mele, spuse ea. Am două locuri în garaj, dar sunt... unul în spatele celuilalt. Cred că i se zice totem.

– Tandem?

– A, da, așa e. Tandem.

Femeia începe să râdă de greșeala sa, un râs în hohote din care nu se mai putea opri. Din cauza băuturii, din nou. Și a picăturilor de la farmacia ecologică pe care le luase înainte să se urce în Uber în acea noapte.

Bărbatul lăasă geamul jos și aerul rece al serii năvăli cotropitor în interiorul mașinii.

– Îți mai aduci aminte codul? întrebă el.

Tina se ridică puțin de pe banchetă ca să se uite în jur mai bine și să vadă ce și cum. Își dădu seama că se aflau deja în fața porții de la garajul apartamentului său. Nu părea în regulă. Nu-și aducea aminte să-i fi spus unde locuiește.

– Codul? întrebă el din nou.

Tastatura era pe zid, exact în dreptul geamului șoferului. Ea își dădu seama că știa codul care avea să deschidă poarta, dar nu putea să-și aducă aminte numele bărbatului pe care alesese să-l aducă acasă la ea.

– 4-6-8-2-5.

În timp ce el tasta, ea încercă să nu râdă din nou. Unii bărbați urau asta.

Intrară în garaj și îi arătă spre un loc unde putea să tragă în spatele mașinii ei Mini. În curând ajunseră în lift și femeia apăsă pe butonul corect, după care se sprijini de el. El puse un braț în jurul ei și o ținu să nu cadă.

– Ai o poreclă? întrebă ea.

– La ce te referi? răspunse el.

– Adică, cum îți spune lumea? Știi tu, pentru distracție.

El clătină din cap.

– Cred că mi se spune doar pe nume.

N-o ajuta deloc. O lăsă baltă. Avea să-i afle numele mai târziu, dar adevărul era că probabil nu avea nevoie să-l afle. Nu avea să existe un mai târziu. Aproape niciodată nu exista un mai târziu.

Ușa se deschise la etajul al treilea și îl conduse pe hol. Apartamentul ei era la două uși distanță de lift.

Sexul fusese OK, dar nu extraordinar. Singurul lucru neobișnuit a fost că el nu s-a opus atunci când ea a cerut să folosească prezervativ. Chiar adusese el unul. Puncte bonus pentru asta, dar tot se gândea că avea să fie doar o partidă de o noapte. Căutarea

acelui lucru de nedescris care avea să umple golul lăuntric urma să continue.

După ce aruncă prezervativul, se întoarse în pat lângă ea. Ea spera că o să vină cu o scuză – se ducea la serviciu devreme a doua zi, îl aștepta soția acasă, orice –, dar el vru doar să se așeze la loc în pat și să stea îmbrățișați. Cu o oarecare bruschete, se așeză lângă ea și o întoarse astfel încât spatele ei să fie lipit de pieptul lui. Bărbatul se epilase și îi simțea țepii mici de păr care creșteau din nou pe piept.

– Știi...

Nu apucă să se mai plângă. El se roti și femeia ajunse deasupra lui, cu spatele lipit de el. Pieptul lui se simțea ca un șmirghel. Duse un braț în fața ei și îl îndoi de la cot. Apoi își folosi mâna liberă ca să o preseze de brațul celălalt. Începu să strângă puternic și femeia simți că nu mai poate să respire. Nu putea să țipe după ajutor. Nu avea aer să scoată niciun sunet. Se chinui să se elibereze, dar picioarele îi erau prinse în așternuturi și el era prea puternic. Strânsoarea de la gâtul femeii era ca o menghină.

Întinericul începu să îi acopere vederea. El își ridică ușor capul și-și duse gura la urechea ei.

– Lumea îmi spune Sfrânciocul¹, șopti el.

¹ sfrâncioc, pasăre care își ucide prada brutal, fie atacând gâtul și inducând paralizie animalului vânat, fie mușcând ori înțepându-l în ceva (n.tr.)

JACK

Am numit știrea „Regele șarlatanilor“. Cel puțin acela era titlul principal. L-am scris în partea de sus, dar eram destul de sigur că avea să fie schimbat deoarece să-i dau știrii mele și un titlu ar fi însemnat să-mi depășesc atribuțiile de reporter. Titlurile și subtitlurile țineau de editor, și deja îl auzeam pe Myron Levin cum mă dojenește:

– Îți rescrie editorul introducerile sau îi sună pe subiecții articolelor tale pentru întrebări în plus? Nu, nu face asta. El stă în banca lui și asta înseamnă că și tu trebuie să faci la fel.

Din moment ce Myron era acel gen de editor, ar fi fost greu să ripostez și să încerc să mă apăr. Dar tot am trimis știrea cu titlul sugerat, pentru că era perfect. Era vorba despre lumea întunecată a afacerilor de colectare a datoriilor – 600 de milioane de dolari erau obținute din fraude – și regula *Avertizării Juste* era să scoată la lumină un chip, o imagine a prădătorului, ori a prăzii, ori a victimei, ori a atacatorului victimei. Și de data aceasta a fost despre prădător. Arthur Hathaway, Regele Șarlatanilor, era cel mai bun dintre toți. Până la vârsta de șaiszeci și doi de ani, fusese implicat în orice tip de fraudă posibilă, în lumea criminală din Los Angeles, de la vânzarea aurului fals până la site-urile web false de străngeri de fonduri pentru dezastre naturale.

Acum se ocupa cu o escrocherie prin care îi convingea pe oameni că datorează bani, când, de fapt, nu era așa, și îi făcea să

plătească. Și era atât de priceput încât pungeașii începători îl plăteau ca să le dea lecții luni și miercuri, într-un fost studio de actorie din Van Nuys. M-am infiltrat dându-mă drept unul dintre elevii săi și am învățat tot ce am putut. Acum era timpul să scriu știrea și să îl folosesc pe Arthur ca să dau în vileag o industrie ce fura milioane de dolari în fiecare an, de la femei în vârstă care aveau conturi bancare din ce în ce mai goale până la angajați tineri care erau deja îngropați în datoriile de pe urma facultății. Toți ajungeau să fie victime, și totuși trimiteau banii pentru că Arthur Hathaway îi convingea să o facă.

Iar acum învăța unsprezece viitori șarlatani și un reporter sub acoperire cum să facă asta, pentru cincizeci de dolari pe sedință. Școala lui de escrocherie probabil că era cea mai mare fraudă. Tipul era, într-adevăr, un rege cu o lipsă de remușcări demnă de un psihopat. Am inclus în articol și povestea victimelor ale căror conturi bancare fuseseră „curățate“ și ale căror vieți fuseseră distruse.

Myron deja stabilise ca știrea să fie un coproiect cu ziarul *Los Angeles Times*, și asta garanta faptul că avea să fie văzută și trebuia să intre în atenția departamentului de poliție din Los Angeles. Domnia regelui Arthur avea să se sfârșească în curând, iar învățăceii săi escroci urmau să fie prinși.

Am mai citit știrea o dată și i-am trimis-o lui Myron, iar apoi lui William Marchand, avocatul care revizua gratuit știrile din *Avertizare Justă*. Nu puneam nimic pe site dacă nu era verificat din punct de vedere legal. *Avertizare Justă* era o operațiune condusă de cinci oameni, dacă numărai și reporterița din Washington, DC, care lucra de acasă. O „poveste greșită“ care ar fi dus la un proces sau o hotărâre judecătorească forțată ne-ar fi distrus afacerea, și apoi aș fi rămas ceea ce am fost de cel puțin două ori de-a lungul carierei mele: un reporter fără loc de muncă.

M-am ridicat de la biroul meu ca să-l anunț pe Myron că știrea era gata, dar era în biroul lui vorbind la telefon, și când m-am apropiat, mi-am dat seama că se afla într-un apel de strângere de fonduri. Myron era fondatorul, editorul, reporterul și strângătorul de fonduri de la *Avertizare Justă*. Era un site de știri fără abonament plătit. În partea de jos a paginii se afla un buton pentru donații și uneori și în partea de sus a fiecărei știri, dar Myron era mereu în căutarea mării „balene albe“ care avea să ne sponsorizeze și să ne transforme din sărăntoci în oameni care o duc bine – cel puțin pentru o perioadă.

– Nu există nimeni altcineva care să facă ceea ce facem noi – suntem niște jurnaliști duri, acționăm ca niște câini de pază, spre folosul consumatorului, explica Myron fiecărui posibil donator. Dacă vă uitați pe site-ul nostru, veți vedea multe știri în arhive care deconspiră companii mari de automobile, companii farmaceutice, companii de internet și companii de tutun. Și având în vedere filosofia curentă a administrației ce ține de deregularizare și limitarea supravegherii, nu mai este nimeni care să îi caute pe tipii cei „mici“. Uitați, înțeleg, există donații care ar putea să vă ofere o vizibilitate mai mare. Douăzeci și cinci de dolari pe lună ajută un copil din Munții Apalași să fie hrănit și îmbrăcat. Înțeleg asta. Vă face să vă simțiți bine. Dar dacă faceți o donație pentru ziarul *Avertizare Justă*, susținând astfel o echipă de reporteri dedicați...

Auzeam „prezentarea“ de câteva ori pe zi, în fiecare zi. Mergeam și la întâlnirile din saloane duminică, unde Myron și membrii consiliului vorbeau cu potențiali sponsori, iar eu făceam conversație, aducând vorba despre reportajele la care lucram. Aveam trecere la aceste adunări și ca autor a două cărți de succes, deși nu era niciodată menționat faptul că au trecut zece ani de când n-am mai publicat ceva. Știam că prezentarea

era importantă și vitală propriului meu salariu – nu că aș fi obținut o leafă cu care să poți trăi în Los Angeles –, dar o auzisem de atâtea ori în cei patru ani cât lucrasem la *Avertizare Justă* încât puteam să o recit și în somn.

Myron nu l-a mai ascultat pe potențialul său investitor și și-a acoperit telefonul cu mâna, ca să nu-l audă cealaltă persoană, după care a ridicat privirea spre mine.

– Gata? a întrebat el.

– Tocmai am trimis-o, am zis eu. I-am trimis-o și lui Bill.

– Bine, o să o citesc în seara asta și putem vorbi mâine dacă e ceva.

– E numai bună de publicat. Are chiar și un titlu grozav. Trebuie doar să scrii subtitlul.

– Ai face bine să...

A reluat conversația la telefon ca să răspundă la o întrebare. L-am salutat și m-am îndreptat spre ușă, oprindu-mă la biroul lui Emily Atwater ca să-mi iau la revedere de la ea. Era singura angajată care se mai afla în încăpere în acel moment.

– Noroc, a spus ea cu accentul ei britanic puternic.

Lucram într-un birou dintr-o clădire veche, cu două etaje, în Studio City. La primul etaj se vindea îmbrăcăminte și mâncare, iar la etajul al doilea se aflau companii pentru asigurări auto, saloane de manichiură-pedichiură, yoga și acupunctură. *Avertizare Justă* nu era o firmă la care puteai să vii neanunțat, dar chiria era ieftină pentru că se afla deasupra unui magazin care vindea marijuana și ventilația din clădire era construită în așa fel încât aducea aroma produsului proaspăt în biroul nostru tot timpul. Myron a închiriat spațiul cu o reducere foarte mare.

Clădirea era în formă de L și avea o parcare subterană cu cinci locuri rezervate pentru angajații și vizitatorii firmei *Avertizare Justă*. Acela era un avantaj foarte mare. Era greu cu

parcarea în oraș. Și parcarea acoperită era un avantaj și mai mare pentru mine pentru că, aflându-ne în înșorita Californie, nu ridicam niciodată plafonul jeepului meu.

Am cumpărat Wranglerul nou-nouț cu banii primiți ca avans pentru ultima mea carte, și podometrul îmi aducea aminte de cât de mult timp a trecut de când nu am mai cumpărat o mașină nouă și de când mă aflu pe listele celor mai bine vânduți autori. L-am verificat în timp ce porneam motorul. Mă îndepărtasem cu 260 000 de kilometri de drumul pe care am mers cândva.

Locuiam în Sherman Oaks, pe bulevardul Woodman, lângă autostrada 101. Era un complex de apartamente în stil Cape Cod, anii '80, alcătuit din douăzeci și patru de locuințe care formau un dreptunghi în jurul unei curți interioare, cu o piscină comună și o zonă de făcut grătar. Și acest complex avea parcare subterană.

Majoritatea clădirilor cu apartamente de pe bulevardul Woodman aveau nume cum ar fi Capri și Oak Crest. Clădirea mea nu avea nume. Mă mutasem acolo cu doar un an și jumătate în urmă, după ce vândusem apartamentul cumpărat tot din banii obținuți în urma unei cărți. Cecurile pentru drepturi de autor deveneau din ce în ce mai subțiri în fiecare an și mă aflam într-un proces de reorganizare a vieții, astfel încât să pot trăi numai din salariul de la *Avertizare Justă*. A fost o tranziție grea.

În timp ce așteptam pe aleea în pantă ca poarta de la garaj să se deschidă, am observat doi bărbați la costum stând în dreptul cabinei de telefon de pe trotuar. Unul era alb și avea în jur de 55 de ani, iar celălalt era asiatic și avea cu vreo câteva decenii mai puțin. O rafală de vânt a deschis sacoul asiaticului și am observat insigna pe care o ținea la curea.

Am intrat în garaj și am fost cu ochii pe oglinda retrovizoare. Au venit după mine, coborând panta și intrând în garaj. Am tras

în locul meu și am oprit motorul. Până să-mi iau ghiozdanul și să ies afară, mă așteptau în spatele jeepului.

– Jack McEvoy?

Nimerise numele, doar că l-a pronunțat greșit. *Mick-a-voy*.

– Da, McEvoy, am zis eu, corectându-l.

Mack-a-voy.

– Ce se întâmplă?

– Sunt detectivul Mattson, de la LAPD¹, s-a prezentat cel mai în vârstă. Acesta este partenerul meu, detectivul Sakai. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Mattson și-a deschis sacoul ca să arate că și el avea insignă, plus un pistol.

– Bine, am spus eu. Despre ce?

– Putem merge la dumneavoastră acasă? a întrebat Mattson. Undeva mai privat decât un garaj?

A făcut semn spre spațiul care ne înconjura de parcă ar fi fost oameni ascunși în toate colțurile, ascultându-ne conversația, dar garajul era gol.

– Presupun că da, am zis eu. Urmați-mă. De obicei o iau pe scări, dar dacă vreți cu liftul, e în capătul acela.

Am arătat spre capătul garajului. Jeepul meu era parcat în mijloc și exact în fața scărilor care duceau în centrul grădinii interioare.

– E bine pe scări, a zis Mattson.

Am luat-o într-acolo și detectivii m-au urmat. Pe drumul spre apartament am încercat să mă gândesc la slujba mea. Ce făcusem ca să atrag atenția poliției din Los Angeles? Deși reporterii de la *Avertizare Justă* aveau multă libertate în a-și alege subiectele, exista o diviziune generală a muncii, iar escrocheriile

¹ Los Angeles Police Department – Departamentul de Poliție din Los Angeles (n.tr.)

crimiale și comploturile făceau parte din sfera mea, împreună cu raportarea lor pe internet.

Am început să mă întreb dacă nu cumva știrea mea despre Arthur Hathaway provoca probleme pentru o investigație criminală a escrocului și dacă Mattson și Sakai aveau să îmi ceară să nu public știrea. Dar imediat ce m-am gândit la acea posibilitate, mi-am dat seama că nu era plauzibilă. Dacă ar fi fost într-adevăr așa, ar fi venit la mine la birou, nu acasă. Și probabil totul ar fi început cu un telefon, nu ar fi venit personal.

– De la ce unitate sunteți? am întrebat eu în timp ce traversam curtea interioară spre etajul șapte, dincolo de piscină.

– Lucrăm în centru, a răspuns Mattson evaziv, în timp ce partenerul său păstra liniștea.

– De la ce unitate criminalistică, mă refer, am zis eu.

– Divizia de Jafuri și Omucideri, a spus Mattson.

Nu scrisesem recent despre LAPD în mod special, dar în trecut am făcut-o. Știam că echipajele de elită lucrau în afara sediului central, iar RHD, așa cum se numea, era elita elitelor.

– Deci, despre ce vorbim? Un jaf sau un omor?

– Să intrăm înainte să începem să vorbim, a replicat Mattson.

Am ajuns în dreptul ușii mele. Lipsa răspunsului părea să indice că era vorba despre o omucidere. Aveam cheile în mână. Înainte să descui, m-am întors să mă uit la cei doi bărbați care stăteau în spatele meu.

– Fratele meu a fost detectiv la omucideri, am zis eu.

– Serios? a întrebat Mattson.

– LAPD? a întrebat și Sakai, primul cuvânt pe care l-a rostit.

– Nu, am răspuns. În Denver.

– Foarte bine pentru el, a remarcat Mattson. A ieșit la pensie?

– Nu chiar. A murit la datorie.

– Îmi pare rău să aud asta, a replicat Mattson.

Am dat din cap și m-am întors ca să descui ușa. Nu eram sigur de ce mi-a scăpat asta pe gură. De obicei nu vorbeam despre moartea fratelui meu. Oamenii care îmi știau cărțile cunoșteau și acest aspect. Nu era ceva ce menționam într-o conversație obișnuită. S-a întâmplat cu mult timp în urmă și părea că era ceva dintr-o altă viață.

Am deschis ușa și am intrat. Am aprins lumina. Aveam unul dintre cele mai mici apartamente din complex. Parterul avea un living deschis care dădea într-o zonă de luat masa și apoi bucătăria se afla lângă el, separate doar de un blat cu chiuvetă. În dreptul peretelui din dreapta erau niște scări care duceau la mansardă, unde se afla dormitorul meu. Acolo era o baie principală, iar sub scări se afla o baie mică. În total măsura mai puțin de treizeci de metri pătrați. Locul era curat și aranjat, dar asta pentru că era mobilat simplu și pentru că nu aveam prea multe obiecte personale. Transformasem zona de luat masa într-o zonă de lucru. Pe masă stătea o imprimantă. Totul era pregătit ca să mă apuc de următoarea carte, și așa a rămas de când m-am mutat aici.

– Drăguță casă. Locuiți de mult timp aici? a întrebat Mattson.

– Cam de un an jumate. Pot să vă întreb despre ce...

– Ce-ar fi să luați un loc aici pe canapea mai întâi?

Mattson a arătat spre canapeaua care era poziționată în așa fel încât să se poată privi la televizorul plat de pe perete, care venea deasupra șemineului cu gaz pe care nu-l foloseam niciodată.

Mai erau două scaune în jurul unei măsuțe de cafea, dar la fel ca acea canapea, erau jerpelite și uzate, întrucât petrecuseră câteva decenii în fostele mele case. Veniturile mele împuținate se reflectau în casa și mijlocul meu de transport.

Mattson s-a uitat la cele două scaune, l-a ales pe cel care arăta mai curat și s-a așezat. Sakai, încă stoic, a rămas în picioare.